

Załącznik 3 do rozp. Min. Skarbu z dn. 15.IX 1922 (do art. 9) poz. 796.

TARYFA OPODATKOWANIA SPADKÓW I DAROWIZN.

Pozycja	Określenie podatnika według jego znamion osobistych, w szczególności według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego	Czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich:													
		do 100 tys.	ponad 100 t. do 300 tys.	ponad 300 t. do 500 tys.	ponad 500 t. do 1 mil.	ponad 1 m. do 2 mil.	ponad 2 m. do 4 mil.	ponad 4 m. do 8 mil.	ponad 8 m. do 15 mil.	ponad 15 m. do 25 mil.	ponad 25 m. do 40 mil.	ponad 40 m. do 60 mil.	ponad 60 m. do 80 mil.	ponad 80 m. do 100 mil.	ponad 100 mil.
		Podatek wymierza się według niżej podanej stopy procentowej:													
		a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n
1	Małżonek. Zstępny	—	—	—	2	3	4	5	6	8	10	12	14	17	20
2	Wstępny. Przysposobiony. Zięć lub synowa	—	3	4	5	6	7	8	10	12	15	18	21	25	25*
3	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzieci rodzeństwa. Pasierb	—	4	6	8	11	14	17	20	23	26	29	32	36	36*
4	Krewni do 4 stopnia wyżej niewymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub cioteczne)	—	7	9	11	14	17	20	24	28	32	36	40	45	45*
5	Fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w Państwie Polskiem — co do majątku, otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny na cele dobroczynne, nauki lub nauczania	—	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
6	Inni	—	10	14	18	22	26	30	35	40	45	50	55	60	60*

*) Od majątku, którego czysta wartość przewyższa 100 mil. marek, a który otrzymuje podatnik, wymieniony pod poz. 2, 3, 4 lub 6, wymierza się podatek jednolicie według stawki, wymienionej pod lit. „n”.

797.**Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej**

z dnia 26 września 1922 r.

w przedmiocie dodatków drożyznianych do świadczeń zapewnionych austriacką ustawą z dnia 16 grudnia 1906 roku o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (aust. Dz. U. P. z r. 1907, № 1) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370).

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370) w przedmiocie zmiany przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r.

o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (aust. Dz. U. P. r. 1907, № 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (aust. Dz. U. P. № 138) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 6 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 76, poz. 525) w przedmiocie dodatków drożyznianych do świadczeń, zapewnionych austriacką ustawą z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (aust. Dz. U. P. r. 1907, № 1) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370) otrzymują, począwszy od dnia 1 września 1922 roku, dodatki drożyzniane do świadczeń w wysokości, oznaczonej poniżej.

§ 2. Dodatki drożyniane wynoszą miesięcznie:

- a) dla osób, pobierających renty nieudolności—10.000 mkp.,
- b) dla osób, pobierających renty nieudolności, wraz z dodatkami, przewidzianymi w § 11 a ustawy pensyjnej, bądź które przekroczyły 65 rok życia i dla osób, pobierających renty starcze—12.000 mkp.,
- c) dla osób, pobierających renty wdowie — 5.000 mkp.,
- d) dla każdego dziecka, otrzymującego dodatek na wychowanie (§ 15 ustawy pensyjnej)—2.500 mkp.,
- e) dla każdego dziecka, otrzymującego pensję sierocą—5.000 mkp.

Suma dodatków drożynianych dla osób, wymienionych w punktach c) i d) pozostałych po jednym ubezpieczonym, nie może przekraczać 10.000 mkp. miesięcznie.

Osoby, pobierające dodatki na dzieci w myśl ust. drugiego § 11-a ustawy pensyjnej, nie mają prawa do dodatków drożynianych z tytułu posiadania tych dzieci.

Dodatek drożyniany do jednorazowej odprawy (§ 4 p. 4 ustawy pensyjnej) wynosi 100.000 mkp.

§ 3. Ubezpieczeni zastępczo mają prawo do dodatków drożynianych najmniej w takiej wysokości, jaka w analogicznym wypadku przypadłaby im od Zakładu Pensyjnego.

§ 4. Przepisy §§ 2 i 3 rozporządzenia powołanego w § 1 niniejszego rozporządzenia (Dz. U. R. P. r. 1921, № 76, poz. 525) tracą moc obowiązującą.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

798.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 5 sierpnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i z Ministrem Skarbu w przedmiocie tymczasowego zaopatrzenia pracowników polskich kolei państwowych w byłym zaborze austriackim w razie nieszczęśliwych wypadków.

Z mocy art. 1 i 8 ustawy z dnia 8 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2 poz. 5) wydaje się w przedmiocie zaopatrzenia pracowników polskich kolei państwowych w byłym zaborze austriackim w razie nieszczęśliwych wypadków następujące tymczasowe przepisy.

§ 1. Wszystkim pracownikom kolejowym etatowym, nieetatowym i kontraktowym, uczniom i praktykantom, zatrudnionym tak w przedsiębiorstwach Polskich Kolei Państwowych w byłym zaborze austr.

jak również w przedsiębiorstwach kolei prywatnych, pozostających tamże pod zarządem państwowym, którzy w myśl ustaw austr. z 28 grudnia 1887 (austr. Dz. U. P. r. 1888 № 1) i 20 lipca 1894 r. (austr. Dz. U. P. № 168) w brzmieniu ustawy z 21 sierpnia 1917 r. (austr. Dz. U. P. № 363) podlegali wzgl. podlegaliby obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w zawodowym zakładzie ubezpieczeń od wypadków kolejowych w Wiedniu, tudzież pozostałym po nich rodzinom należy się z powodu nieszczęśliwych wypadków, doznanych w służbie po dz. 1 stycznia 1921 r. zaopatrzenie z funduszków państwowych, przyznawane przez dyrekcje kolejowe w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie.

Za pracowników, mających prawo do powyższego zaopatrzenia uważa się również osoby, będące w służbie kolejowej, jednak nie pobierające płacy zarobkowej, jak numerowi i t. p. lub pobierające niższą płacę ze względu na nieukończone jeszcze wykształcenie w pracy zawodowej lub z innych powodów, jak uczniowie, praktykanci i t. p.

Do zaopatrzenia tego nie mają prawa pracownicy, zajęci u przedsiębiorców prywatnych, wykonywujących poruczone im przez zarząd Polskich Kolei Państwowych roboty na terenie kolejowym.

§ 2. Przedmiotem zabezpieczenia jest wynagrodzenie szkody powstającej przez uszkodzenie ciała lub przez śmierć pracownika kolejowego.

Pracownik kolejowy, który doznał wypadku, względnie jego rodzina nie mają prawa do zaopatrzenia na podstawie niniejszych przepisów, jeżeli pracownik spowodował wypadek rozmyślnie lub też wskutek popełnienia zbrodni stwierdzonej w drodze sądowo-karnej.

§ 3. Jakie zdarzenie należy uważać za wypadek, za który należy się w myśl niniejszych przepisów zaopatrzenie postanawia art. 1 ustawy austr. z d. 21 sierpnia 1917 r. (austr. Dz. U. P. № 363).

§ 4. Zaopatrzenie należy się poszkodowanemu pracownikowi kolejowemu od początku piątego tygodnia licząc od dnia wypadku przez cały czas trwania niezdolności do zarabkowania. Wysokość rocznego zaopatrzenia wynosi:

- a) w razie zupełnej niezdolności do zarabkowania przez cały przeciąg trwania tej niezdolności $\frac{2}{3}$ (dwie trzecie) rocznego zarobku (pełny wymiar),
- b) w razie częściowej niezdolności do zarabkowania część pełnego wymiaru, odpowiadająca procentowi ubytku tej zdolności.

O ile i jak długo poszkodowany jest po ukończeniu leczenia do tego stopnia wskutek wypadku bezradny, iż potrzebuje niezbędnie i stałe troskliwości i opieki postronnej, podwyższa się należne zaopatrzenie do $1\frac{1}{2}$ krotniej wysokości pełnego wymiaru.

Zaopatrzenie w pełnym wymiarze można nadal przyznać na pewien przeciąg czasu także i takim poszkodowanym, którzy aczkolwiek nie są już zupełnie niezdolni do zarabkowania, jednak potrzebują specjalnej pieczy do powrotnego uzyskania pełnej zdolności do zarabkowania lub do poprawy swego stanu zdrowia.